

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217205782
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6217205782.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu F. N., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom I. Y. XXX, XXX XX Y., právne zastúpeného JUDr. Jozefom Školníkom, advokátom, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanej J. D., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom I. Y. XXX, XXX XX Y., korešpondenčná adresa C. XXX, XXX XX W. R., o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2C/36/2017-70 z 13. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania (II. výrok) **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 2C/36/2017-70 zo dňa 13. 09. 2018 uložil žalovanej povinnosť vypratať nehnuteľnosti vedené na LV č. XXX pre obec a k. ú. Y. ako rodinný dom súp. č. XXX na pozemku C-KN parc. č. XXX/X a tiež pozemky C-KN parc. č. XXX/X záhrady o výmere X.XXX m², parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² a parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², a to v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. V odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd v podstate konštatoval, že pokiaľ žalobca uzavrel so žalovanou dňa 28. 02. 2017 nájomnú zmluvu ohľadne nájmu predmetných nehnuteľností na dobu určitú od 01. 03. 2017 do 31. 12. 2017 a žalovaná nevypratala tieto nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu ani do uvedeného termínu, kedy došlo v zmysle zmluvného dojednanja k zániku nájomnej zmluvy uplynutím doby, na ktorú bola uzavretá, tak bola dôvodnou žaloba žalobcu na vypratanie týchto nehnuteľností s poukazom na ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tiež prvoinštančný súd uviedol, že síce bola dňa 23. 08. 2016 uzavretá zmluva ohľadne predaja týchto nehnuteľností medzi žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou Slovenské gazdovstvo, s. r. o. ako kupujúcim, pokiaľ ale táto nebola zavkladovaná do katastra nehnuteľností (ako vyplynulo z dokazovania), tak žalobca svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom vypratania nestratil. O nároku na náhradu trov konania rozhodol prvoinštančný súd aplikujúc ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a konštatujúc plný úspech žalobcu vo veci, ktorému vzhľadom na to priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. V odvolaní uviedla, že v žiadnom prípade nemôže súhlasiť „s výrokom o vine“ a s tým, že súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie v jej neprítomnosti a nevypočul ňou navrhovaných svedkov, pretože súdu zaslala ospravedlnenie a viackrát oznámila, že je B. pacientkou. V ďalšom tvrdila, že do domu žalobcu

boli investované značné finančné prostriedky a svedkovia mali byť vypočítaní k tomu, že sporný dom bol už raz predaný v 80-tych rokoch minulého storočia otcom žalobcu a žalobca sa k nemu dostal za podivných okolností. Odvolanie zhrnula tak, že trvá na tom, aby bolo pojednávanie v jej prítomnosti a aby boli vypočítaní navrhovaní svedkovia.

4. Následne súd prvej inštancie uznesením č. k. 2C/36/2017-78 zo dňa 15. 11. 2018 vyzval žalovanú na uvedenie v akom rozsahu napáda rozsudok prvoinštančného súdu zo dňa 13. 09. 2018 a čoho sa domáha svojim odvolaním, na čo žalovaná reagovala podaním označeným ako „Doplnenie odvolania voči rozsudku vedeného pod sp. Z. 2C/36/2017“ datovaným dňom 14. 12. 2018, v ktorom výslovne uviedla, že podáva odvolanie proti výroku o náhrade trov konania a žiada rozsudok prvoinštančného súdu v tejto časti zmeniť a žalobcovi náhradu trov konania nepriznať. V tomto podaní sa vyjadrovala k sporným nehnuteľnostiam a opakovala, že boli do nich investované nemalé peniaze, popísala čo všetko bolo zrekonštruované a že investície sa vyšplhali na sumu 3.000,- Eur. Poukazovala na to, že mala dohodu so žalobcom, že si mala investície do nehnuteľností „odbyvať“ a potom by samozrejme dom dobrovoľne opustila. To sa už stalo, pretože tam od júla 2018 nebyva. Znovu zopakovala, že nehnuteľnosti boli už raz predané otcom žalobcu niekedy v rokoch 1983 - 1984 JRD D., čím poukazovala na to, že bola podvedená a tento súdny spor bol zbytočný, lebo neodmietala odsťahovať sa z domu, snažila sa so žalobcom viackrát dohodnúť, aby sa vec nemusela riešiť cestou súdu. V závere uviedla, že je práceneschopná, navštevuje rôzne vyšetrenia, objavili sa u nej rôzne zápalové ochorenia, je onkologickou pacientkou a nemá dostatok financií na súdne trovy.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (II. výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je vo výroku o trovách konania vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením rozsudku - jeho časťou vzťahujúcou sa k napadnutému výroku o trovách konania, ktoré v tejto časti dáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akého dôvodu súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tým spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd len poznamenáva, že v odvolaní žalovaná najskôr nevymedzila jeho rozsah, tento nedostatok ale následne na výzvu prvoinštančného súdu odstránila a teda v súlade s rozsahom odvolania sa predmetom odvolacieho konania stalo preskúmanie správnosti (len) výroku o trovách konania (II. výrok). Rozsudok, čo sa týka merita veci (I. výrok) nadobudol v dôsledku toho právoplatnosť dňom 02. 11. 2018, keďže voči výroku o uložení povinnosti vypratať predmetné nehnuteľnosti žalovaná odvolanie nepodala.

11. Pokiaľ sa jedná o samotný obsah odvolania, tak je potrebné zdôrazniť, že žalovaná v podstate nijakým spôsobom nespochybňovala správnosť napadnutého výroku rozsudku o trovách konania z hľadiska aplikácie zásady úspechu obsiahnutej v súdom prvej inštancie použitom ustanovení § 255 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie vzhľadom na plný úspech žalobcu (keďže jeho žaloba bolo v celom rozsahu vyhovené) opodstatnene použil ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania v závislosti od pomeru jej úspechu vo veci a pretože žalobca dosiahol v spore plný úspech, bolo správnym priznať mu voči neúspešnej žalovanej plnú náhradu trov konania, t.j. v rozsahu 100 %.

Z hľadiska úspechu a neúspechu je úspešnou tá strana, ktorej žalobe bolo vyhovené v danom spore, čo v tomto prípade bol žalobca a teda žalovaná logicky v zmysle uvedeného ustanovenia bola povinná znášať trovy konania ako neúspešná strana. Prvoinštančný súd vyhovel žalobe žalobcu, ktorou sa tento domáhal vypratania predmetných nehnuteľností z dôvodu, že žalovaná si dobrovoľne nesplnila svoju povinnosť a bez právneho dôvodu naďalej tieto užívala a obývala. Žalovaná mala vo veci neúspech, voči tomuto výroku odvolanie nepodala, rozsudok nadobudol v tomto výroku právoplatnosť a ak namietala procesný postup súdu prvej inštancie, resp. akoby spočiatku odvolaním napádala aj vecnú správnosť výroku ohľadne vypratania, tak tento by bolo možné preskúmať len ak by odvolanie smerovalo aj voči meritu veci a tomu tak nebolo (žalovaná sa odvolala len proti výroku o trovách konania).

12. Výhrady žalovanej voči výroku o trovách konania teda spočívali iba v tom, že celý spor bol zbytočným, lebo by sama opustila nehnuteľnosti, čo už vlastne aj medzičasom urobila, že do nehnuteľnosti žalobcu investovala určité finančné prostriedky a že v zásade osobné pomery jej neumožňujú uhradiť trovy konania. Odvolací súd k tomu uvádza, že obsahovo ide o argumentáciu nespádajúcu pod ust. § 255 ods. 1 CSP, pretože tieto skutočnosti nemajú priamy súvis s (ne)úspechom strán v spore, treba ich posúdiť z hľadiska možnosti aplikácie ust. § 257 CSP, ktoré je určitým materiálnym korektívom aplikácie ustanovení § 255 a nasl. CSP upravujúcich postup súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

13. Ustanovenie § 257 CSP určuje, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Jeho účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Ide o výraz skutočnosti, že zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol všetky situácie, ktoré sa v praxi môžu vyskytnúť a preto poskytuje súdu priestor na to, aby urobil zadosť spravodlivosti aj v prípadoch, že zákonné znenie riešenia otázky trov konania smeruje k inému výsledku.

14. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú inak naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré inak procesne úspešnej strane sporu náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch charakteristických sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže nahradiť len s veľkými ťažkosťami. V týchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové či iné pomery oboch strán sporu, prihliada na ich postoj v konaní a prípadne na iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom alebo čiastočnom nepriznaní trov konania úspešnej strane a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa.

15. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd nevidí v žalovanej (v prevažnej miere iba) tvrdených skutočnostiach nejaké zásadné a svojou povahou výnimočné okolnosti naplňajúce ustanovenie § 257 CSP, ktoré by mali odôvodňovať nepriznanie náhrady trov konania inak úspešnému žalobcovi. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že iniciovanie tohto sporu žalobcom nebolo zbytočným, pretože žalovaná až po podaní žaloby opustila predmetné nehnuteľnosti žalobcu, čo vyplýva z jej vlastného vyjadrenia v odvolacom konaní. Zbytočne by bolo toto konanie začaté vtedy, ak by svoju povinnosť splnila pred začatím sporu a pretože tak neurobila, žalobca sa dôvodne obrátil na súd s ochranou svojho vlastníckeho práva. Pokiaľ ide o určité investície, ktoré mala vnieť do nehnuteľnosti žalobcu, tak toto zostalo len v rovine tvrdení a do istej miery je to aj v rozpore s tým, že si ich mala podľa vzájomnej dohody „odbyvať“, lebo v takom prípade nemala dôvod z nehnuteľností dobrovoľne odchádzať. Obsah spisu (lekárske potvrdenia) potom síce dokazuje, že žalobkyňa trpí vážnym ochorením, čo je nepochybne veľmi závažná skutočnosť, avšak táto sama o sebe nie je okolnosťou, ktorú by v zmysle ust. § 257 CSP bolo možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre (čiastočné, resp. úplné) nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi. Zo spisu nijak nevyplýva, že by finančné a majetkové pomery žalovanej boli tak kritické, že by objektívne nebola schopná uhradiť trovy konania protistrany, resp. že by sa v dôsledku toho mala dostať do neprijateľne nepriaznivej sociálnej situácie. Žalovaná okrem svojho všeobecného tvrdenia o nedostatku financií na úhradu trov konania žalobcovi nijak bližšie nezdôvodnila a ani nepreukázala tvrdenú ťaživú finančnú situáciu. Za tohto stavu preto odvolací súd nezistil relevantné dôvody na to, aby žalobcovi, ktorý dôvodne bránil svoje právo nebola priznaná náhrada trov konania voči žalovanej. Zo spisu nevyplýva žiadna taká závažná skutočnosť, ktorá by v komplexe s ostatnými mala

istým spôsobom „zvýhodniť“ na jednej strane žalovanú na úkor žalobcu a súčasne na druhej strane zasa tohto postihnúť nepriznaním náhrady tých nákladov, ktoré musel vynaložiť v súvislosti s týmto sporom.

16. Zhrnúc uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol o trovách konania a preto odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

17. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a súčasne pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z už citovaného ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, zásadne by teda mal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalobcovi v odvolacom konaní nejaké konkrétne účelne vynaložené trovy vznikli (k odvolaniu žalovanej sa nevyjadril), odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu (I. výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).